

og fjernere Omraader, slutter sig til tidligere givne Love, der bestemme, at Staten skal og bør føre Tilsyn med den private Bedrift og Industri paa saadanne Omraader, der udsætter for Tab af Menneskeliv, udsætter Menneskers Helbred og Velvære og udsætter tillige for Tab af store Værdier. Vor Lovgivning gaar i det Hele i den Retning, og vi have Love af lignende Natur som dette Lovforslag, saaledes Loven af 24de Mars 1875 om Passagerdampfartøier. Vi have noget lignende i Lov 23de Mai 1873 om Tilsynet med Børns Arbejde eller Benyttelse i Fabrikerne, og vi have paa forskellige Omraader, der angaa f. Ex. Bygningsvæsen og Sundhedsvæsen, Bestemmelser, der i deres Væsen ikke ere forskellige fra dem, der findes i det foreliggende Lovforslag. Jeg tvivler paa, at disse Love ere byggede paa nøyagtige statistiske Oplysninger om den Fare, der har været forbunden med den Bedrift, man der har villet føre Tilsyn med. Jeg tror ikke, det har været Tilfældet, og jeg ser saa meget mindre, at der skulde være Grund til at stille denne strenge Fordring til dette Lovforslag, som det jo vistnok ikke vil kunne modsiges, at det maa erkendes i Almindelighed som Noget, man veed, at der er ikke nogen privat Industri eller Bedrift, der kræver saa mange Menneskeliv mellem Aar og Dag eller udsætter for saa store Tab af Formuegenstande som netop den Bedrift, der her er Tale om. Jeg tror derfor ganske vist, at det er en mindre berettiget Fordring, saafremt man vil stille den, at dette Lovforslag burde have hvilet paa nøyagtige Oplysninger om Omfanget af den Skade, der lides ved den private Bedrift, om Antallet af de Menneskeliv, som ere gaaede tabte, og de forskellige Forhold, hvorunder det er sket. Jeg tror, at det maa være nok til Begrundelse af Lovforslagets Berettigelse, at man kan henvise til, at det ikke vil kunne modsiges, at det er den private Bedrift, der kræver de største Offre saavel af Menneskeliv som af Formuegenstande. Dette i Forbindelse med den overordentlige Interesse, som denne Sag, efter de Forhandlinger, der ere førte i England, har vakt over hele Europa, ogsaa her i Landet, maatte være tilstrækkelig gyldig Grund for Regjeringen til at fremsætte dette Forslag. Berettigelsen til at fremsætte det er ogsaa paa et andet Sted erkjendt af Udvalget, idet man jo har erkjendt, at den stærke Forøgelse, som vor Handelsflaade i den senere Tid fik ved Tilkjøb af fremmede Skibe, og nogen Tendens til den vogende Spekulation med ældre Skibe gjorde det tilraadeligt, at der nu maatte træffes Foranstaltninger. Medens jeg saaledes tror, at der har været god Grund for Regjeringen til at fremsætte Lovforslaget, og at de strenge Fordringer til en ved statistiske Oplysninger begrundet Nødvendighed af Lovforslaget ikke gjælder den første Afdeling deraf, skal jeg erkjende, at statistiske Oplysninger ville kunne have anden Betydning med Hensyn til det

andet Afsnit, hvor der tales om de Fordringer, der stilles til Skibes Udrustning osv. Der vilde det ganske vist ikke være uden Betydning, om man gjennem en længere Mærkelse havde paa tilstrækkelig paalidelige Undersøgelser grundede Beretninger om, hvad Anledningen til Skulykkerne har været. Det vil ganske vist paa et senere Tidspunkt faae en noget berettiget Indflydelse paa de Regler, som maatte kunne stilles med Hensyn til den fuldstændige Udrustning af et Skib, Lastens Anbringelse og andre Forhold, som staa i Forbindelse dermed; men det vil ses, at der kræves et ikke kort Tidsrum, inden saadanne Oplysninger komme tilstede paa en saadan Maade, at de ville kunne have nogen virkelig Værd til Bedømmelsen af det foreliggende Spørgsmaal. Jeg har, som sagt, troet at maatte gjøre disse almindelige Bemærkninger overfor den stærke Tvivl, der ved Sagens 1ste Behandling blev reist, om der ogsaa virkelig var Anledning til at lovgive paa dette Omraade, en Tvivl, som har fundet nogen Efterklang i enkelte Utringer i Betænkningen, og jeg haaber, at det vil findes, at, hvad jeg her har sagt, ikke vil være ganske overflødigt. Jeg kan ikke slutte mit Foredrag, uden at henvende en varm Tak til Udvalgets ærede Ordførere. Det er hans ihærdige Bestræbelser, det er hans ikke ubetydelige Arbejde, og det er hans mæglende Virksomhed, der har gjort, at dette Forslag nu foreligger som fælles for Regjeringen og Udvalget, og som giver mig Haab om, at det i dette Thing og paa dets videre Vej vil kunne vinde Tilslutning, saa at vi kunne faae noget Tilfredsstillende ud deraf.

Jessen: Da jeg ved Begyndelsen af det første Halvaar af denne Session udtalte mig om dette Lovforslag, yttrede jeg, at jeg baade fuldt ud anerkjendte, at der havde været Fjæie og Anledning for den ærede Minister til at fremkomme med det, og at jeg ligeledes sympathiserer med den Tanke at indføre et Tilsyn med Overholdelsen af de mange forskellige Love, som i en lang Række af Aar ere udgaaede, vedkommende Søfarten, snart fra Justitsministeren, snart fra Indenrigsministeren og snart fra Marineministeren. Men jeg udtalte tillige min Betænknelighed ved det forelagte Lovforslag, dels med Hensyn til, at Tilsynet og Gjenstanden for Skibsinpektørens Virksomhed omfattede alle baade søgaaende og ikke søgaaende Skibe, alle Skibe, uden Hensyn til deres Størrelse og uden Hensyn til, i hvilke Farter de gif, samt ligeledes min Betænknelighed ved, at Lovforslaget indeholdt mange særdeles specielle Forrifter med Hensyn til Skibenes Udrustning, Bygning osv., for hvilket der vanskeligt kan gives almindelige, vedvarende Regler og i Særdeleshed Bestemmelser, som i og for sig syntes at være noget strenge, og endelig min Betænknelighed ved, at den Afgang, der ved Lovforslaget aabnedes til Erstatning for